

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

מקרא-key:

סוכה-החליל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מיתבי, דתני רבא בר שמואל:											
יכול כשם שתוקעין על שבת בפני עצמו ועל ראש חדש בפני עצמו, כך יהיו תוקעין על כל מוסף ומוסף - תלמוד לומר (במדבר י) ובראשי חדשיכם												
תיובתא דרבי אחא תיובתא.												
מאי תלמודא?												
אמר קרא ובראשי חדשיכם - הוקשו כל חדשים כולם זה לזה.	אביי:											
כתיב חדשכם וכתיב ובראשי, ואיזה חדש שיש לו שני ראשים - הוי אומר זה ראש השנה, ואמר רחמנא חדשכם - חד היא.	רב אשי:											
בחולו של מועד, בראשון מה היו אומרים (תהלים כט) הבו לה' בני אלים, בשני מה היו אומרים - (תהלים נ) ולרשע אמר אלהים, בשלישי מה היו אומרים - (תהלים צד) מי יקום לי עם מרעים, ברביעי מה היו אומרים - (תהלים צד) בינו כוערים בעם, בחמישי מה היו אומרים - (תהלים פא) הסירותי מסבל שכמו, בששי מה היו אומרים - (תהלים פב) ימוטו כל מוסדי ארץ. ואם חל שבת באחד מהם - ימוטו ידחה.	ועוד, תניא:											
מנח בהו סימנא: הומבה"י	רב ספרא:											
מנח בהו סמנא: הומהב"י	רב פפא:											
וסימנך: אמבוהא דספרי.												
תיובתא דרבי אחא בר חנינא, תיובתא.												
והא רבי אחא בר חנינא קרא ומתניתא קאמך												
לומר שמאריכין בתקיעות.	רבינא:											
לומר שמרבה בתוקעין.	רבנן דקיסרי משמיה דרבי אחא:											
ואנן דאית לן תרי יומי, הכי עבדינן?												
שני ידחה	אביי											
שביעי ידחה.	רבא:											
תניא כותיה דרבא:												
אם חל שבת להיות באחד מהן - ימוטו ידחה.	[תניא]											
אתקין אמיר בנהרדעא דמדלגי דלוגי.	[אמיר]											
יום טוב הראשון של חג היו שם שלשה עשר פרים, אילים שנים, ושעיר אחד. נשתירו שם ארבעה עשר כבשים לשמונה משמרות.												
ביום ראשון - ששה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד.												
בשני - חמשה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד.												
בשלישי - ארבעה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד.												
ברביעי - שלשה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד.												
בחמישי - שנים מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד.												
בששי - אחד מקריב שנים, והשאר אחד אחד.												
בשביעי - כולן שוין.												
בשמיני - חזרו לפייס כברגלים.												
מי שהקריב פרים היום לא יקריב למחר, אלא חזרין חלילה.	אמרו:											
נימא מתניתין רבי היא ולא רבנן												

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

מקרא-key:

סוכה-החליל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ												
פר הבא בשמיני - בתחילה מפיסין עליו, דברי רבי.	דתניא: [רבי]										◆	■	◇											
אחת משתי משמרות דלא שלשו בפריים עושה אותן	חכמים:										◆	■	◇											
אפילו תימא רבנן, אטו שתי משמרות לא אפסכי בעי?											!		◇											
כמאן אזלא הא דתניא:											?													
כל המשמרות שונות ומשלשות, חוץ משני משמרות, ששונות ואין משלשות.	[תניא]										■	?	◇											
נימא רבי ולא רבנן											?		◇											
אפילו תימא רבנן, מאי לא שלשו - בפרי ההג.											!		◇											
ומאי קא משמע לן?											?													
הא קא משמע לן מי שהקריב פרים היום לא יקריב למחר, אלא חוזרין חלילה.											!		◇											
הני שבעים פרים כנגד מי - כנגד שבעים אומות. פר יחידי למה - כנגד אומה יחידה. משל למלך בשר ודם שאמר לעבדיו: עשו לי סעודה גדולה. ליום אחרון אמר לאוהבו: עשה לי סעודה קטנה, כדי שאהנה ממך.	רבי אלעזר:												■	◇										
אוי להם לגויים שאבדו ואין יודעין מה שאבדו, בזמן שבית המקדש קיים - מזבח מכפר עליהן, ועכשיו מי מכפר עליהן?	רבי יוחנן:													■	◇									
בשלשה פרקים בשנה היו כל משמרות שוות: באימורי הרגלים, ובחילוק לחם הפנים.														■	■									
בעצרת אומר לו: הילך מצה הילך חמץ.															■	◇								
משמר שזמנו קבוע הוא מקריב תמידין נדרים ונדבות ושאר קרבנות צבור - ומקריב את הכל.															■									
אמורי הרגלים? של גבוה נינהן																?								
מה שאמור ברגלים.	רב חסדא:															!	◇							
מנין שכל המשמרות שוות באימורי הרגלים - תלמוד לומר (דברים יח ו) ובא בכל אות נפשו ושרת. יכול אף בשאר ימות השנה כן - תלמוד לומר מאחד שעריך לא אמרתי אלא בשעה שכל ישראל נכנסין בשער אחד.	תנו רבנן:																■	◇						
ובחילוק לחם הפנים כו'.																		■						
מנין שכל המשמרות שוות בחילוק לחם הפנים - תלמוד לומר (דברים יח ח) חלק כחלק יאכלו, כחלק עבודה כך חלק אכילה? ומאי אכילה? אילימא קרבנות - מהתם נפקא: (ויקרא ז ט) לכהן המקריב אותה לו תהיה. אלא - לחם הפנים. יכול אף בחובות הבאות שלא מחמת הרגל ברגל - תלמוד לומר (דברים יח ח) לכד ממכרו על האבות. מה מכרו האבות זה לזה - אני בשבתי ואתה בשבתך.	תנו רבנן:																	■	◇					
בעצרת אומר לו הילך וכו'.																			■					
סוכה ואחר כך זמן	איתמר, רב:																		◆	■	◇			
זמן ואחר כך סוכה.	רבה בר בר חנה																		◆	■	◇			
סוכה ואחר כך זמן, חיובא דיומא עדיף.	רב:																			■	◇			
זמן ואחר כך סוכה, תדיר ושאינו תדיר - תדיר קודם.	רבה בר בר חנה:																				■	◇		
לימא רב ורבה בר בר חנה בפלוגתא דבית שמאי ובית הלל קמיפלגי																					?	◇		
דברים שביין בית שמאי ובית הלל בסעודה:	דתנו רבנן:																				■	?		
מברך על היום ואחר כך מברך על היין	בית שמאי:																				◆	■	?	◇
מברך על היין ואחר כך מברך על היום.	בית הלל:																				◆	■	?	◇
מברך על היום ואחר כך מברך על היין - שהיום גורם ליין שיבא, וכבר קידש היום ועדיין יין לא בא.	בית שמאי:																				■	?	?	◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

סוכה-החליל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מברך על היין ואחר כך מברך על היום. שהיין גורם לקידושא שתאמר. דבר אחר: ברכת היין תדירה, וברכת היום אינה תדירה, תדיר ושאינו תדיר - תדיר קודם.	בית הלל:											◇
לימא רב דאמר כבית שמאי ורבה בר בר חנה דאמר כבית הלל												ז
אנא דאמרי אפילו לבית הלל, עד כאן לא קאמרי בית הלל התם - אלא שהיין גורם לקידושא שתאמר, אבל הכא - אי לאו זמן, מי לא אמרינן סוכה?	אמר לך רב:											◇
אנא דאמרי אפילו לבית שמאי, עד כאן לא אמרי בית שמאי התם - אלא שהיום גורם ליין שיבא, אבל הכא - אי לאו סוכה, מי לא אמרינן זמן?	רבה בר בר חנה אמר לך:											◇
בעצרת אומר לו: הילך מצה הילך חמץ.	תנן:											◇
והא הכא, דחמץ עיקר ומצה טפל, וקתני: הילך מצה והילך חמץ												ז
תויבתא דרב												ז
תנאי היא	אמר לך רב:											◇
הילך מצה הילך חמץ	דתניא: [ת"ק]											◇
הילך חמץ הילך מצה.	אבא שאול											◇
לא כדברי רב דאמר סוכה ואחר כך זמן, אלא: זמן ואחר כך סוכה.	דרש רב נחמן בר רב חסדא:											◇
סוכה ואחר כך זמן.	רב ששת בריה דרב אידי											◇
והלכתא: סוכה ואחר כך זמן.												◇
משמר שזמנו קבוע [וכו'] ושאר קרבנות צבור.												<
לא תווי מאי?												^
לא תוויי פה העלם דבר של צבור, ושעירי עבודה זרה.												◇
והוא מקריב את הכל												<
אתוויי מאי?												^
לא תוויי קייץ המזבח.												◇
יום טוב הסמוך לשבת, בין מלפניה בין לאחריה, היו כל המשמרות שוות בחילוק לחם הפנים.												■
הל להיות יום אחד להפסיק בינתים, משמר שזמנו קבוע - היה נוטל עשר חלות, והמתעכב נוטל שתיים.												■
ובשאר ימות השנה - הנכנס נוטל שש והיוצא נוטל שש.	[ת"ק]											◇
הנכנס נוטל שבע, והיוצא נוטל חמש.	רבי יהודה:											◇
הנכנסין חולקין בצפון והיוצאין בדרום.												■
בילגה לעולם חולקת בדרום, וטבעתה קבועה, וחלונה סתומה.												◇
מאי מלפניה ומאי מלאחריה?												^
אילימא לפניה - יום טוב ראשון, לאחריה - יום טוב אחרון												!
היינו שבת שבתוך החג												ז
אלא: לפניה - יום טוב אחרון, לאחריה - יום טוב ראשון.												◇
מאי טעמא?												^
כיון דהני מקדמי והני מאחרי - תיקנו רבנן מילתא, כי היכי דניכלו בהדי הדדי.												◇
הל יום אחד:												<

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

סוכה-החליל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
והני תרתי מאי עבידתיהו?												◇	נו:
בשכר הגפת דלתות.												!	נו:
ונימא ליה: דל בדל												?	נו:
בוצינא טבא מקרא.	אביי:											!	נו:
ובמוספין חולקין.	רב יהודה:											■	נו:
משמרה היוצאת עושה תמיד של שחר ומוספין. משמרה הנכנסת עושה תמיד של בין הערבים ובזיכין.	מיתיבי:											■	נו:
ואילו מוספין חולקין לא קתני												?	נו:
האי תנא בחלוקה לא קא מיירי.												!	נו:
והא תנא דבי שמואל, דמיירי בחלוקה, ובמוספין חולקין לא קתני	רבא:											?	נו:
משמרה היוצאת - עושה תמיד של שחר ומוספין, משמרה הנכנסת - עושה תמיד של בין הערבים ובזיכין. ארבעה כהנים היו נכנסין שם, שנים ממשמר זו ושנים ממשמר זו, וחולקין לחם הפנים.	דתנא דבי שמואל:											■	נו:
ואילו במוספין חולקין לא קתני												?	נו:
תיובתא דרב יהודה תיובתא.												■	נו:
הנכנסין חולקין בצפון.												■	נו:
הנכנסין חולקין בצפון - כדי שיראו שהן נכנסין, והיוצאין חולקין בדרום - כדי שיראו שהן יוצאין. בילגה לעולם חולקת בדרום.	תנו רבנן:											■	נו:
מעשה במרים בת בילגה שהמירה דתה, והלכה ונשאת לסרדיוט אחד ממלכי יוונים. כשנכנסו יוונים להיכל היתה מבעטת בסנדלה על גבי המזבח, ואמרה: לוקוס לוקוס, עד מתי אתה מכלה ממונן של ישראל ואי אתה עומד עליהם בשעת הדחק וכששמעו חכמים בדבר קבעו את טבעתה, וסתמו את חלונה.	תנו רבנן: [ת"ק]											○	נו:
משמרתו שוהה לבא, ונכנס ישבב אחיו עמו, ושימש תחתיו. אף על פי ששכיני הרשעים לא נשתכרו - שכיני בילגה נשתכרו, שבילגה לעולם חולקת בדרום וישבב אחיו בצפון.	יש אומרים:											○	נו:
בשלמא למאן דאמר משמרתו שוהה לבא - היינו דקנסינן לכולה משמר, אלא למאן דאמר מרים בת בילגה שהמירה דתה, משום ברתיא קנסינן ליה לדידיה?												?	נו:
אין, כדאמרי אינשי: שותא דינוקא בשוקא, או דאבוה או דאימיה.	אביי:											!	נו:
ומשום אבוה ואימיה קנסינן לכולה משמרה?												?	נו:
אוי לרשע אוי לשכיניו, טוב לצדיק טוב לשכיניו, שנאמר (ישעיהו ג): אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו.	אביי:											!	נו:
הדרן עלך החליל וסליקא לה מסכת סוכה												◇	